

τισθῶσιν ἐπὶ τῇ βάσει διατομῆς τῆς δοκοῦ, ἔχουσης ὕψος ὀλόκληρον τὸ ὕψος ν τῆς δοκοῦ καὶ πλάτος τὸ τῆς ἄνω πλακῶς β (Σχ. 18) καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν τύπων 1—7, ἐν οἷς θὰ εἰσῆ-

γετο ὡς τιμὴ τοῦ φ ἢ σχέσις $\varphi = \frac{E\sigma}{\beta \cdot \nu}$, ἔνθα

$E\sigma$ παριστᾷ τὴν σιδηρὰν διατομὴν. Ἐὰν ὁμως ὁ οὐδέτερος ἄξων τέμνη τὸν ὑποφορέα, οὕτως ὥστε $\pi < \chi$, τότε προσδιορίζομεν τὴν σχέσιν φ διὰ δοκιμῶν, λαμβάνοντες κατ' ἀρέσκειαν διάφορα ὕψη ν_1, ν_2 κλπ. διὰ τὸ ὕψος τῆς δοκοῦ καὶ ὑπολογίζοντες ὡς ἄνω διὰ τῶν ἰδίων τύπων.

(Ἐπειτα συνέχεια).

Δ. ΚΑΛΥΒΑΣ

ΤΑ ΕΛΗ ΕΝ ΣΧΕΣΕΙ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΛΕΙΟΓΕΝΕΙΣ ΠΥΡΕΤΟΥΣ

Ἐν τῇ παρὰ τοῦ Συλλόγου πρὸς περιστολὴν τῶν ἐλωδῶν νόσων δημοσιευθεῖσει ἐκκλήσει πρὸς τὴν Κυβέρνησιν καὶ τὴν Βουλὴν παρίσταται τὸ μέγεθος τῆς σημασίας, ἣν ἔχουσι διὰ τὴν χώραν ἡμῶν οἱ ἐλειογενεῖς πυρετοί. Ἐξ αὐτῆς καθίσταται δῆλον, ὅτι οὐδεμία ἄλλη νόσος ἐπιφέρει παρ' ἡμῖν τοσαύτας ὑλικὰς ζημίας, ὅσον οὗτοι. Καίτοι δὲ αἱ στατιστικαὶ ἡμῶν πληροφορίαι ἀναφέρονται μόνον εἰς τὰς 12 μεγάλας πόλεις τῆς Ἑλλάδος, ἐν αἷς ἡ ἐλονοσία εἶνε πάντως σπανιωτέρα, ἢ ὡς συμβαίνει ἐπὶ τῶν ἀποκέντρων μερῶν, ἐν τούτοις καὶ ἐκ τούτων συνάγεται ὅτι δύο μὲν χιλιάδες ἀνθρώπων ἀποθνήσκουσι ἐτησίως ἐκ τῶν νόσων τούτων, ὑπὲρ τὰς τριακοσίας δὲ χιλιάδας νοσοῦσιν. Ἐκ τούτου εὐνόητος καθίσταται ἡ σπουδαιότης, ἣν ἔχει ἡ διὰ παντὸς τρόπου καταπολέμησις τῆς ἐλονοσίας, καταφανῆς δὲ καὶ ἡ ἀνάγκη τῆς συντόνου προσπαθείας, ἣν ἅπαντες, ἀρχαὶ καὶ ἰδιῶται, ἰατροὶ καὶ μηχανικοὶ δέον νὰ καταβάλωμεν πρὸς ἐπίτευξιν τῆς κατ' ἔξοχὴν εὐεργετικῆς διὰ τὴν χώραν ἡμῶν ἐξαφανίσεως τῶν νόσων τούτων.

Ἐπειδὴ δὲ ὡς ἐκ τῆς εἰδικότητος αὐτῶν οἱ μηχανικοὶ εἶνε προωρισμένοι νὰ συμβάλωσι τὰ μέγιστα εἰς τὸ ἔργον τοῦτο, ἐθεώρησα καθήκον ὅπως ἀπὸ τῶν στηλῶν τοῦ Ἀρχιμήδους διὰ βραχέων ἵναπτύξω τὰς νεωτάτας ἐπὶ τῆς σχέσεως τῶν ἐλῶν πρὸς τὰς νόσους ταύτας ἐπιστημονικὰς ἰδέας, αἵτινες ὀφείλουσι ν' ἀποτελῶσι τὴν βάσιν πάσης τοιαύτης ἐργασίας, ἐπὶ τῷ σκοπῷ ὅπως ἐξασφαλισθῇ ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἀποτελέσματος αὐτῆς.

Οἱ ἐλειογενεῖς πυρετοὶ ἐμφανίζονται ὑπὸ δια-

φόρους μορφάς. Ἡ συνηθεστάτη τούτων εἶνε οἱ διαλείποντες (ἀμφημερινοί, τριταῖοι, τεταρταῖοι) ἢ βαρυτάτη εἶνε οἱ κακοήθεις πυρετοί, δυνάμενοι νὰ ἐπιφέρωσι τὸν θάνατον ἐντὸς ὀλίγων ὥρῶν, ἂν μὴ ἐπέλθῃ ταχεία ἱατρικὴ συνδρομὴ διὰ τῆς ἀφθόνου χορηγίας κινίνης. Τέλος ἐκτὸς τούτων παρατηροῦνται καὶ ἕτεροι μορφαί, ὡς οἱ συνεχεῖς καὶ ὑφέσιμοι πυρετοί, οἱ λαθραῖοι καὶ τέλος ἡ ἐλειογενής καχεξία. Ἄλασαι αἱ μορφαὶ αὗται τῆς ἐλονοσίας ὀφείλονται εἰς μικρόβιον, ὅπερ ἀνεκάλυψεν ὁ Γάλλος στρατιωτικὸς ἰατρὸς Laveran καὶ ὅπερ καλοῦμεν *ἐλύδες πλασμάδιον*. Τὸ παρῶσιτον τοῦτο εἰσχωρεῖ εἰς τὰ ἐρυθρὰ αἰμοσφαίρια τοῦ ἀνθρώπου, πολλαπλασιάζεται ἐν αὐτοῖς, καταστρέφει ταῦτα καὶ ἐπιφέρει τὴν ἀνάπτυξιν ὄλων ἐκείνων τῶν φαινομένων, ἅτινα οὐχὶ σπανίως καταλήγουσιν εἴτε εἰς τὸν θάνατον τοῦ ἀνθρώπου εἴτε εἰς τὴν γένεσιν ἐλειογενοῦς καχεξίας. Ἀλλὰ πλὴν τῶν ἀνθρώπων τὸ μικρόβιον τοῦτο προσβάλλει καὶ εἰδὸς τι κωνώπων καλουμένων *ἀνωφελῶν*. Οἱ κώνωπες οὗτοι νύσσοντες τὸν πάσχοντα ἀνθρώπον ἀπορροφῶσι μετὰ τοῦ αἵματος καὶ τὸ μικρόβιον, ὅπερ ἐγκαθιστάμενον ἐν τῷ στομάχῳ πολλαπλασιάζεται καὶ διαχέεται εἰς τὸ αἷμα αὐτῶν διὰ τῆς κυκλοφορίας καὶ πλημμυροῦν τοὺς σιελογόνους ἀδένας εἰσδύεται μετὰ τοῦ σιέλου τοῦ κώνωπος διὰ τοῦ νύγματος εἰς τὸ αἷμα τοῦ υγιοῦς ἀνθρώπου. Ὁ μεμολυσμένος λοιπὸν ἀνθρώπος μολύνει τὸν ἀνωφελῆ κώνωπα, οὗτος δὲ πάλιν νύσσει διὰ τῆς προβοσκίδος αὐτοῦ υγιᾶ ἀνθρώπον μεταδίδει εἰς αὐτὸν τὸ ἐλύδες μόλυσμα. Ἐτερος τρόπος μεταδόσεως τῶν ἐλειογενῶν νόσων δὲν ἀπεδείχθη μέχρι τοῦδε. Ἐπομένως οἱ ἐλειογενεῖς πυρετοὶ εἶνε νόσος μεταδιδόμενη ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων εἰς τοὺς ἀνωφελεῖς κώνωπας καὶ ἀπὸ τῶν κωνώπων τούτων εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Δὲν εἶνε δ' ἀληθές ὅτι ὁ ἀήρ τῶν ἐλωδῶν νόσων ἢ τὸ ἔδαφος ἢ τὸ ὕδωρ τῶν ἐλῶν διὰ τῆς πόσεως αὐτοῦ ἢ κατ' ἄλλον τρόπον μεταδίδουσι τοὺς πυρετοὺς τούτους.

Ἡδύνατό τις ὁμως νὰ ἐρωτησῇ: ἀφοῦ οὔτε ὁ ἀήρ, οὔτε τὸ ὕδωρ τῶν ἐλῶν συντελοῦσι πρὸς μετάδοσιν τῶν νόσων τούτων, διατι αὗται ἐκλήθησαν ἐλειογενεῖς καὶ διὰ ποῖον λόγον ἀναφαίνονται μόνον εἰς μέρη πλήρη ἐλῶν; Τὴν εὐλόγον ταύτην ἀπορίαν τοῦ ἀναγνώστου θέλομεν προσπαθῆσθαι νὰ λύσωμεν δι' ὀλίγων λέξεων: Ὁ κώνωψ μέχρις ὅτου φθάσῃ εἰς τὴν τελείαν αὐτοῦ ἀνάπτυξιν διέρχεται πλείονας περιόδους ἐξέλιξεως. Τὴν ἐξέλιξιν δὲ ταύτην ὑφίσταται μόνον ἐντὸς τοῦ ὕδατος, ἄνευ τοῦ ὁποίου ἀδύνατος καθίσταται ὁ πολλαπλασια-

σμός τῶν κωνώπων. Ἡ κώνωψ τίκει τὰ φάρια αὐτῆς ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος· ἐκ τῶν φαρίων τούτων ἐξέρχονται μέλανες ἢ πρασινωποί τινες σκόλληκες ζωηρότατα κινούμενοι, οἵτινες μετὰ παρέλευσιν ἡμερῶν τινων μετατρέπονται εἰς ἐτέρους σκόλληκας. οὗς καλοῦμεν νύμφας, ἐκ τῶν ὁποίων τέλος προέσχεται ὁ τέλειος περωτός κώνωψ. Τὰ ἔλη λοιπὸν συντελοῦσι πρὸς μετάδοσιν τῶν ἐλειογενῶν πυρετῶν, οὐχὶ ὡς δῆθεν περιέχοντα ἐν τῷ ὕδατι τὸ ἐλῶδες πλασμώδιον, ἢ ἀναδίδοντα μιάσματα, ὡς οἱ παλαιότεροι ἰατροὶ ἐδόξαζον, ἀλλὰ μόνον καὶ μόνον διότι χρησιμεύουσιν ὡς μέσον ἀναπτύξεως τῶν κωνώπων. Ὡς ἔλος λοιπὸν κατὰ τὴν νεωτέραν ὑγιεινὴν σημασίαν τῆς λέξεως δέον νὰ θεωρήσωμεν οὐχὶ πᾶσαν συλλογὴν στασίμου ὕδατος, ἀλλὰ μόνον τὰ ἀθροίσματα ἐκεῖνα τῶν ὑδάτων, τὰ ἔστω καὶ ἐλάχιστα, ἅτινα περιέχουσι σκόλληκας ἀνωφελῶν κωνώπων.

Τούτου δοθέντος ἴδωμεν ἤδη ἐντὸς ποίων συλλογῶν ὑδάτων ἀναπτύσσονται σπουδαίως οἱ ἀνωφελεῖς κώνωπες καὶ ἐπομένως ποῖαι τούτων ἔχουσι σημασίαν διὰ τὴν ἀνάπτυξιν καὶ μετάδοσιν τῶν ἐλειογενῶν πυρετῶν. Ἐξ ἐπιμελῶν παρατηρήσεων, αἵτινες ἐγένοντο ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν ὑπὸ εἰδικῶν ἐπιστημόνων, ἀπεδείχθη ὅτι οἱ ἀνωφελεῖς ἐναποθέτουσι συνήθως τὰ φάρια αὐτῶν ἐντὸς μικρῶν καὶ ἀβαθῶν συλλογῶν ὕδατος, ἀποφεύγουσι δὲ τὰς μεγάλας ἐκτάσεις τῶν ὑδάτων, διότι ἡ ἐν αὐταῖς γέनेσις κυματίων ἀποπνίγει τὸ περωτὸν ἔντομον, καθ' ἣν στιγμὴν πρόκειται νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τῆς νύμφης τῆς ἀκινήτουσες ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος. Ἐπίσης ὡς ἐξ ἐνοτίκτου ἀποφεύγουσιν οἱ ἀνωφελεῖς τὰ ὕδατα τὰ ἔχοντα μέγα βάθος, διότι καὶ αἱ προνύμφαι καὶ αἱ νύμφαι δὲν ἔχουσι τοσαύτην νηκτικὴν δύναμιν, ὥστε νὰ φθάσωσι μέχρι τοῦ πυθμένου καὶ ἐναποθέσωσι τὰ κόπρانا αὐτῶν, ὡς συνειθίζουσιν. Ἀκατάλληλον πρὸς ἀνάπτυξιν αὐτῶν εἶναι ἐπίσης πᾶν ὕδωρ ὀρμητικῶς ῥέον ἢ ἀναταρασσόμενον ὑπὸ ἀναβουτηρίων, τροχῶν μύλου καὶ τῶν τοιούτων. Τέλος δὲ οὐδέποτε οἱ ἀνωφελεῖς ἐναποθέτουσι τὰ φάρια τῶν ἐπὶ ἀκαθάρτων, δυσωδῶν ἢ σεσηπῶτων ὑδάτων, ὡς οὐδ' ἐπὶ τῶν περιεχόντων μεγάλα ποσὰ μαγειρικοῦ ἄλατος οἷα παρατηροῦνται ἐπὶ τῶν λιμνῶν τῶν συγκοινωνουσῶν μετὰ τῆς θαλάσσης.

Ἀναπτύσσονται δὲ κατ' ἐξοχὴν οἱ κώνωπες οὗτοι ἐντὸς μικρῶν συλλογῶν ὕδατος καθαροῦ, περιέχοντος ἄφθονον βλάστησιν, καὶ ἰδίως εἰς μεγάλας ἢ μικρὰς δεξαμενὰς κήπων, εἰς λάκκους, πύθους, εἰς ὀνάκια βραδέως ῥέοντα καὶ παράγοντα παρ' αὐτὰ συλλογὰς στασίμου

ὕδατος, οἷα παράγονται ἐκ τῆς συνεχοῦς ῥοῆς τῶν κρηνῶν τῶν χωρίων, εἰς τὰς ἀβαθεῖς ὄχθας τῶν λιμνῶν, εἰς τὰ ἐν χειμάρροις ἐναπολειπόμενα ὕδατα, ὡς καὶ εἰς πᾶσαν ἐν γένει κοιλότητα περιλαμβάνουσαν ὕδωρ εἴτε ἐκ τῶν βροχῶν προελθὸν εἴτε ἐναπολειφθὲν ἐκ πλυμμύρας ἢ ἀποξηρανσῶς λίμνης ἢ μεγάλου τινὸς ἔλους. Ἐκ τούτου δ' ἐξηγεῖται διατὶ οἱ ἐλειογενεῖς πυρετοὶ ἀναπτύσσονται εἰς μέρη. ἔνθα δὲν ὑπάρχουσι μεγάλα καὶ καταφανῆ ἔλη. Παράδειγμα δὲ τούτου προφανὲς παρέχει αὐτὴ ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν, παρὰ τὴν ὅποιαν ὡς γνωστόν, οὐδὲν μέγα ἔλος ὑπάρχει, καὶ ἐν τούτοις ὡς ἐκ τῶν μικρῶν συλλογῶν τοῦ ὕδατος, αἵτινες παράγονται ἐν τῷ Ἰλισσῷ καὶ τοὺς παραπλεύρους αὐτοῦ κλάδους ἀναπτύσσεται κατ' ἔτος τοσαύτη ἐπιδημία ἐλειογενῶν πυρετῶν, ὥστε ἐλάχιστοι τῶν κατοίκων τοῦ Παγχαρτίου καὶ τοῦ Βατραχονησίου μένουσιν ἀπρόσβλητοι ὑπὸ τῶν νόσων τούτων.

Ἐκ τούτων ἐξάγεται, ὅτι ἐὰν θέλωμεν νὰ συντελέσωμεν πρὸς ἐξαφάνισιν τῶν ἐλειογενῶν πυρετῶν, πρέπει νὰ στρέψωμεν τὴν προσοχὴν ἡμῶν περὶ τὴν ἀποξηρανσιν καὶ ἐξυγιανσιν οὐχὶ τῶν λιμνῶν καὶ τῶν μεγάλων ἢ βαθῶν ἐλῶν, ἀλλὰ κυρίως τῶν μικρῶν παρὰ τὰς πόλεις καὶ τὰ χωρία συλλογῶν ὕδατος. Εἰς τὸ συμπέρασμα τοῦτο εἶχε καταλήξῃ ἡ ἐπιστήμη πολὺν πρὸ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ γεγονότος, ὅτι οἱ ἐλειογενεῖς πυρετοὶ μεταδίδονται μόνον διὰ τῶν ἀνωφελῶν κωνώπων. Ἡ Ἰταλία, ἣτις μαστίζεται ἐπίσης ὡς ἡ Ἑλλάς, ὑπὸ ἐλειογενῶν πυρετῶν, ἀπὸ πολλῶν δεκαετηρίδων προσεπάθησεν ἀντὶ πάσης θυσίας ν' ἀπαλλαγῇ τῆς μαστιγῆς ταύτης, ἑκατοντάδας δ' ὀλοκλήρους ἑκατομμυρίων ἐδαπάνησε πρὸς ἀποξηρανσιν τῶν μεγάλων ἐλῶν, ἐξ ὧν βρῖθει ἡ εὐφορος αὐτῆς χώρα. Ἐν τούτοις ὅπως παρὰ τὰς ὑπερμέτρους ταύτας δαπάνας ἡ ἔλνοσσία οὐδόλως ἠλαττώθη ἐν αὐτῇ διότι μετὰ τὴν ἀποχέτευσιν τῶν μεγάλων ποσοτήτων τοῦ ὕδατος, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὰς λίμνας, ὑπολείπονται πάντοτε ἐντὸς μικρῶν κοιλότητων ἢ διωρῶν καὶ αὐλάκων στάσιμα ὕδατα ἅτινα μετατρέπονται εἰς φολεὰς κωνώπων καὶ ἀναπτύσσουσι τὴν ἔλνοσσίαν εἰς μέρη εἰς ἃ δὲν ὑπῆρχε πρὸ τῆς ἀποξηρανσῶς τῆς λίμνης. Ἐν τῷ αὐτῷ λοιπὸν περιπτώσει ἡ ἀποξηρανσὶς οὐ μόνον δὲν καθίσταται ὠφέλιμος, ἀλλ' εἶνε αὐτόχρημα ἐπιβλαβής, διότι γεννᾷ ἐστίαν μόλυνσῶς ἐκεῖ, ἔνθα πρότερον τοιαύτη δὲν ὑπῆρχεν. Ὡς ἐκ τούτου οἱ μηχανικοὶ δέον κυρίως νὰ στρέψωσι τὴν προσοχὴν αὐτῶν πρὸς ἐξαφάνισιν πάσης μικρᾶς κοιλότητος δυναμένης νὰ μεταβληθῇ εἰς ἔλος. Καὶ ἐν τῇ ἀποξηρανσὶσι δὲ τῶν μεγάλων

έλων ἢ τῶν λιμνῶν καὶ κατὰ τὴν κατασκευὴν ὁδῶν καὶ σιδηροδρόμων πρέπει μετὰ προσοχῆς νὰ πληρῶνται ὑπὸ πετρῶν καὶ χόματος ἅπασαι αἱ μικραὶ κοιλότητες, ν' ἀποφεύγηται δ' ἀντὶ πάσης θυσίας ὁ σχηματισμὸς νέων τοιούτων.

Ἀπέδειξε δ' ἡ Ἐπιστήμη, ὅτι δὲν εἶνε καὶ ἀπολύτως ἀναγκαία ἡ ἐξυγίανσις ὅλων τῶν μικρῶν ἐλῶν δεδομένης τινὸς ἐκτάσεως, ἀλλ' ὅτι πρὸς καταπολέμησιν τῆς ἐλονοσίας ἀρκεῖ ἡ ἐξαφανίσις ἐκείνων μόνον, ἅτινα κείνται ἐντὸς ἀκτίνας χιλίων περίπου μέτρων ἀπὸ τῆς κατοικίας καὶ τῆς ἐν γένει διατριβῆς τῶν ἀνθρώπων· διότι οἱ ἀνωφελεῖς δὲν προέρχονται συνήθως ἐκ μακρῶν ἀποστάσεων, οὐδ' ἀπομακρύνονται τῶν ἐλῶν, ὧν ἔχουσιν ἀνάγκη πρὸς ἐναπόθεσιν τῶν φαρῶν αὐτῶν. Ἐὰν τὰ ἔλλα ταῦτα εἶτε πληρωθῶσιν ὑπὸ χόματος καὶ πετρῶν εἶτε ξηρανθῶσι δι' ἀποχευέσεως τοῦ ὕδατος ἢ, ὅπου τοῦτο δὲν εἶνε κατορθωτόν, ἐπιχυθῆ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας αὐτῶν συνεχῆς στιβὰς ἐλαίου ἢ πετρελαίου, οἱ ἀνωφελεῖς δὲν δύνανται νὰ πολλαπλασιασθῶσιν, οἱ δὲ πυρετοὶ ἐξαφανίζονται, ἅτε ἐκλείποντος τοῦ ἀνωφελούς, τοῦ μόνου μέσου, ὅπερ συντελεῖ πρὸς μετάδοσιν αὐτῶν.

Πρὸς τὴν τοιαύτην λοιπὸν ἐξυγίανσιν δέον νὰ στρέψωσι τὴν προσοχὴν αὐτῶν οἱ μηχανικοὶ τοῦ Κράτους. Διὰ τῆς ἐργασίας δὲ ταύτης, τῆς ἐπὶ ἐπιστημονικῶν βάσεων στηριζομένης καὶ οὐχὶ ἐμπειρικῶς ἐφαρμοζομένης, μέλλει νὰ προκύψῃ ἀσφαλῶς ἡ ἀπαλλαγὴ τῆς χώρας ἀπὸ τῆς ἐλονοσίας, τοῦ προαιωνίου τούτου ἐχθροῦ, οὐτινος ἡ ἐπικράτησις ἀποτελεῖ ἐν τῶν κυριωτέρων αἰτίων τῆς σημερινῆς οικονομικῆς καὶ ὑγιεινῆς ἡμῶν δυσπραγίας.

Κ. Γ. ΣΑΒΒΑΣ

Καθηγητῆς τῆς Ὑγιεινῆς καὶ Μικροβιολογίας
ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ

ΟΙ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΙ ΤΗΣ ΜΙΚΡΑΣ ΑΣΙΑΣ.

I. Εἰσαγωγή.

Ἡ Μικρὰ Ἀσία ἐκπαλαί θεωρεῖται καὶ εἶναι μία ἀπὸ τὰς σπουδαιότερας ἐστίας τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Διὰ τοῦτο, κατὰ τὸν καθηγητὴν κ. Καρολίδη, ὑπὸ καθόλου μὲν ἱστορικὴν ἔποσιν, ἀποτελεῖ τὴν Ἀσιατικὴν Ἑλλάδα, ἐν δὲ τῇ Μεσαιωνικῇ ἢ Βυζαντινῇ καλουμένη περιόδῳ τῆς ἱστορίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, κατὰ τὸν ἀοίδιμον ἱστορικὸν Κ. Παπαρηγό-

πουλον ἀποτελεῖ τὴν Μεγάλην Ἑλλάδα τοῦ Μεσαιῶνος.

Ὅστε δικαίως ἡ Μικρὰ Ἀσία θεωρεῖται καὶ εἶναι εἰς τῶν λαμπροτέρων ἀδαμάντων τοῦ Ἑλληνικοῦ Στέμματος.

Ἀτυχῶς ἡ ἔξοχος αὕτη ἐστία τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἔνεκα περιπετειῶν καὶ λόγων ἱστορικῶν, περιέπεσεν εἰς ἀφάνειαν καὶ ἐπὶ μακροῦς αἰῶνος διατελεῖ ἐν πλήρει παρακμῇ. Τοῦτο, σπουδαίως ἐξησθένησε τὴν δύναμιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἰδίως ἐν τῷ Ἐσωτερικῷ τῆς μεγάλης ταύτης χερσονήσου, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξαφανίσῃ τὸν βαθυτάτας ῥίζας ἔχοντα ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ Ἑλληνισμόν, ὅστις, ἅμα δοθῆ ἡ πρώτη εὐκαιρία, ἀμέσως ἀναγεννᾶται καὶ ἀναλαμβάνει πάλιν τὴν πρέπουσαν αὐτῷ θέσιν, ὡς τοῦτο ἐγένετο κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 18ου αἰῶνος, ὅτε ἤρξατο ἡ μεγάλη πνευματικὴ καὶ ἐκπαιδευτικὴ κίνησις τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, ὁπότε καὶ ἡ Μικρὰ Ἀσία σημαντικώτατον ἔλαβε μέρος διὰ τῶν σχολῶν Σμύρνης, Κυδωνιῶν, Πάτμου καὶ ἄλλων πόλεων Μικρασιανῶν.

Αὐτὸ τοῦτο βεβαίως θέλει συμβῆ καὶ σήμερον — ἐὰν ἐγκαίρως ληφθῶσι τὰ δέοντα μέτρα καὶ εἰλικρινῶς καὶ ἐπιμελῶς ἐφαρμοσθῶσι ταῦτα — ὅτε ἡ Μ. Ἀσία, χάρις εἰς τὰς προσπαθείας τῆς Ὀθωμανικῆς Κυβερνήσεως καὶ ἰδίως εἰς τὰς προσωπικὰς ἐνεργείας τῆς Α. Α. Μεγαλειότητος τοῦ νῦν Σουλτάνου, ἀναγεννᾶται ἀπὸ ὑλικῆς ἀπόψεως προικιζομένη ἀφ' ἑνὸς μὲν ὑπὸ πλήρους σιδηροδρομικοῦ δικτύου, ἀφ' ἑτέρου δι' ὑδραυλικῶν ἔργων ἀποξηράνσεως ἐλῶν καὶ ἀρδεύσεως ἀγῶνων ἀγρῶν.

Οὐδεμία ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι μετὰ πάροδον ὀλίγων 10ετηρίδων ἡ Μ. Ἀσία θέλει ἀποβῆ σπουδαιότατον κέντρον παραγωγῆς καὶ καταναλώσεως καὶ ἐπομένως σπουδαιότατη παλαίστρα συναφθισμοῦ ἐπικρατήσεως τῶν πολλῶν ἐπιτοπίων ἐθνικοτήτων εἰς ἃς θέλουσι προστεθῆ καὶ πολλαὶ ἐπίλυδες τοιαῦται.

Ἀπέναντι τοιούτων ἀναμφισβήτητων προβλέψεων τὸ Ἑλληνικὸν γένος σπουδαιότατα ἔχει καθήκοντα· ὀφείλει πρὸ παντὸς νὰ εἶναι ἔτοιμον καὶ καλῶς παρασκευασμένον ὅπως λάβῃ μέρος εἰς τὸν ἀσφαλῶς προβλεπόμενον ἐμπορικὸν καὶ βιομηχανικὸν ἐν τοῖς πεδίοις τῆς Μ. Ἀσίας συναφθισόμενον ἀγῶνα ἐπικρατήσεως.

Τὸ πρῶτον δὲ στάδιον τῆς ἐτοιμασίας, πρὸς διεξαγωγὴν τοῦ σοβαροῦ τούτου μεταξὺ πολλῶν φυλῶν, εἰρηνικοῦ ἀγῶνος εἶναι ἡ πλήρης γνῶσις τῆς χώρας, τῶν προσόντων καὶ μειονεκτημάτων αὐτῆς καὶ τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῶν ἠθικῶν καὶ ὑλικῶν δυνάμεων τῶν ἀνταγωνι-